

Vanha virsi

Uskonnonopetuksen luonteen ymmärtäminen on vaikeaa, vaikka Suomessa on vuosien hiomisen jälkeen saavutettu järkevä ja toimiva yksimielisyyden perusteista.

Kun joku esittää kaikille yhteistä uskontotietoa – kuten opetusministeri **Henna Virkkunen** (kok) *Sunnuntaisuomalaisessa* (12.7.) – kaikki mielestään sivistyneet taputtavat: siinäpä fiksu esitys – uskonnonopetus kuuluu uskontokunnille, koulu jakakoon puhdasta tietoa. Samat fiksit kuitenkin kauhistelevat, kun uskontokunnan sisäisen opetuksen perusteellayhdyt hyökkäävät homoseksuaaleja vastaan, toiset kieltäytyvät yhteistyöstä naisen kanssa, kolmannet vyöttäytyvät pommeilla ja räjäyttävät itsensä viattomien keskellä. Tätä on pahimmillaan uskontokuntien oman opetuksen lopputulos. Sitäkö halutaan?

KOULUN USKONNONOPETUS ei saa olla pelkkää yleissivistystä, vaan muslimeja on autettava ymmärtämään islamin ydintä, luterilaisten luterilaisuuden olemusta, siis uskonnon omaa kysymyksenasettelua vuoropuhelussa muiden kanssa. Opetuksen tavoitteena on ensinnäkin saavuttaa monipuolinen uskonnollinen ja katsomuksellinen sivistys perehtymällä oman uskonnon olemukseen, sen kulttuuriperintöön, jotta syntyy virikkeitä henkilökohtaisen elämäntutustumisen muodostumiseen. Toiseksi tutustutaan muihin uskontoihin ja maailmankatsomuksiin, jotta tunnetaan tärkeimmät traditiot, tullaan toimeen monikulttuurisessa yhteiskunnassa eri tavoin uskovien ja ajattelevien kanssa. Kolmanneksi

kehitetään eettisesti vastuullista elämänsenetta, jotta ihminen ymmärtäisi tekojensa seuraukset, kykenisi arvovalintoihin ja vaikuttaisi yhteiskunnan ratkaisuihin. Mitä vikaa näissä tavoitteissa on?

Uskontojen gheoissa on mustat mujut, koulussa kirkas opetus.

Opetusministeri avaa vanhaa keskustelua uskonnonopetuksesta. Tälle harhapolulle ei nyt pitäisi kuitenkaan hairahtua.

YHTEISKUNNAN ON huolehdittava, etteivät epämääräiset lahkot ja silmäkääntäjät kykene nappaamaan otetta kansalaisten sieluista. Sehän on entistä helpompaa internetin ja maapalloistumisen aikana. Tarvitaan uskonnonopetusta, joka on enemmän kuin tiedon jakamista. Opetusministeri näkee, ettei isoja tarvetta uskonnonopetuksen muuttamiselle ole. Hyvä. Hän perustelee, että ”luterilaisuus on vahva pohja suomalaiselle yhteiskunnalle”. Totta, mutta ei ydin: olennaisinta on se, että Suomi tarvitsee hyvien luterilaisten lisäksi hyviä muslimeja, ortodokseja, katolilaisia, buddhalaisia. Suurten

uskontojen tavoite on pyrkimystä eettisesti kestäväan elämään. Siksi niiden tasokas opetus yhteiskunnan koulussa kunkin uskonnon omista lähtökohdista on tarpeen. Siihen tarvitaan ammattitaitoisia opettajia. Suomessa on päästy jo ajatuksesta, että koulun uskonnonopetus olisi uskonnollisen yhteisön toiminnan jatkamista. Se ei ole käännystä, ei edes tunnustuksellista, vaan perheiden oikeus saada lapselleen myös tällä alueella korkeinta sivistystä. Siksi sitä ei saa romuttaa. Uskonnottomalle on oma tasokas vaihtoehto. Uskonnonopetuksen kimppuun käytiin takavuosina ideologisista perusteista, mutta järki voitti. Nyt ei säästöjen toivossa saa tehdä virhettä, joka kostaatuu sukupolvissa. Kyse on investoinnista tulevaisuuteen. ■

► **PS. Uskonnonopetuksen sisältöä on arvioitava kriittisesti koko ajan.**